

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1265/2023
10.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина Штрпце, чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, чији је пуномоћник Драган Вељковић, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5349/2022 од 15.12.2022. године, у седници већа одржаној 10.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5349/2022 од 15.12.2022. године.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 5349/2022 од 15.12.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 303/20 од 05.10.2022. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 303/20 од 05.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Основног суда у Лесковцу за поступање у овој правној ствари истакнут од стране тужене. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде, за временски период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године, исплати 44.663,40 динара у то у појединачним новчаним износима и са затезном каматом на сваки појединачни износ као у његовом садржају. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужена обавезе да тужиоцу исплати на име накнаде штете у висини разлике између додатка на зараду у складу са Закључком Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, обрачунатог на зараду у висини минималне зараде и исплаћеног додатка на зараду у складу са Закључком Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за временски период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати тужиоцу 21.310,19 динара и то у појединачним новчаним износима и са затезном каматом на сваки појединачни износ као у његовом садржају. Ставом четвртим изреке, утврђено је да је тужба тужиоца повучена у делу за накнаду штете због неисплаћених трошкова за долазак и одлазак са рада за период 01.01.2016. године до 01.01.2020. године. Ставом

петим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка плати 27.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 5349/2022 од 15.12.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

По оцени Врховног суда испуњени су услови из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, јер је Врховни суд у више одлука изразио став о праву запослених код тужене на исплату разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године, који се разликује од става израженог у побијаној пресуди, због чега је применом члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу на неодређено време код тужене општине. Решењем тужене од 01.05.2006. године, тужилац је распоређен на послове радног места „...“ са звањем „виши референт“, док је новим решењем од истог датума одређен коефицијент за обрачун и исплату плате од 8,30, увећан за 0,5% за сваку пуну годину радног стажа. Решењем тужене број ... од 12.11.2019. године тужилац је распоређен на послове „...“ у Одељењу за заштиту од елементарних и других већих непогода. У спорном периоду тужилац је обављао фактички рад код тужене, а обрачун плате од стране тужене вршен је у складу са донетим појединачним актом и са увећањем од 50% применом Закључка Владе РС од 25.12.2008. године по основу радног ангажовања запосленог на КиМ. На основу налаза и мишљења вештака утврђена је висина тражене разлике зараде и додатка на зараду према Закључку, с тим да је према подацима о висини минималне зараде са минулим радом и основне зараде која је обрачуната и исплаћена тужиоцу са минулим радом и увећањем од 50% на име тзв. косовског додатка, утврђена негативна разлика, односно плата коју је тужилац примао већа је у односу на минималну зараду у укупном износу од 364.556,46 динара за исти период.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су оценили неоснованим тужбени захтев, јер је исплаћена зарада тужиоца, са минулим радом и увећањем од 50% на име тзв. “косовског додатка” по основу Закључка Владе

правилно обрачуната и исплаћена у вишем износу у односу на обрачунату минималну зараду, са увећањем по основу минулог рада.

Врховни суд налази да је због погрешне примене материјалног права у побијаној пресуди чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Чланом 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр.113/17 и 86/19), прописано је право на исплату минималне зараде. Поред тога, тужиоцу у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету, припада и право на увећање зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. То значи да тужилац има право на исплату плате у висини минималне зараде и увећања од 50% обрачунато на тај износ. Стога, то што исплаћена укупна плата тужиоцу са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду је виша од минималне зараде, није разлог за одбијање његовог тужбеног захтева, имајући у виду да тужиоцу припада право на увећање зараде од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“.

С обзиром на то да због погрешне примене материјалног права, није цењен налаз и мишљење судског вештака, и с тим у вези није утврђено чињенично стање у погледу висине штете коју је тужилац претрпео на име разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и на име разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, то су одлуке нижестепених судова укинута, а укинута је и одлука о трошковима поступка, јер зависи од његовог исхода у смислу члана 163. став 4. ЗПП.

У поновном поступку потребно је да првостепени суд чињенично стање потпуно и правилно утврди, тако што ће да поступи по примедбама из овог решења, како би имао могућност да, правилном применом материјалног права, о тужбеном захтеву тужиоца донесе нову одлуку.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**